

ПИСМОТО НА ПЪДПЪДЪКА

Повѣ хладенъ вѣтрецъ. Заплуваха сиви есенни мъгли. Децата се прибраха въ къщи и насѣдаха край огъня.

Следъ малко влѣзе дѣдо имъ. Всички скочиха да го посрещнатъ. Едно го хвана за ржката. Друго го дърпа за ржава.

— Дѣдо, къде бѣше до сега?

— Чакайте . . Чакайте, да не стѣпча нѣкого. Ще ви кажа, къде съмъ билъ. . .

Дѣдо Златанъ седна въ къта. Сложи най-малкото си внуче на колѣно. Другитѣ настанѣ отъ дветѣ си страни.

— Къде бѣхъ ли? Бѣхъ въ читалището да слушамъ радио. И азъ искамъ да зная какво става по свѣта. Искамъ да слушамъ приказки и пѣсни. Приказвахме съ учителитѣ и за васъ. . .

— Дѣдо, разкажи ни нѣщо, — замолиха се внучетата.

Дѣдо Златанъ погали руситѣ имъ главици.

— Добре, — рече той, — ще ви разкажа за писмото на единъ пѣдпѣдкъ, съ който се сприятелихъ лѣтосъ. . .

Децата се притиснаха къмъ дѣдо си. Загледаха го въ очитѣ. Дѣдо Златанъ започна:

— Лѣтосъ отидохъ на нивата да пазя просото отъ врабци. Седнахъ на края да вардя. Гледамъ, единъ пѣдпѣдкъ се запѣтилъ право къмъ нашето просо. Следъ него върви пѣдпѣдчката, а подире ѝ — десетина малки пѣдпѣдчета.

— Стой! — викнахъ азъ на пѣдпѣдъка. — Къде си тръгналъ къмъ чуждото просо?

Прилегна пѣдпѣдъка къмъ земята. Загледа ме въ очитѣ.

— Дѣдо Златане, — рече ми той, — знамъ те, че имашъ добро сърдце. Смили се надъ малкитѣ ни пѣдпѣдчета. Пустни ни да клѣвнемъ отъ просото ти. Ще съберемъ само падналитѣ зрънца. Класоветѣ нѣма да бутаме.

Гледахъ, гледахъ, дожалѣ ми за малкитѣ пѣдпѣдчета.

— Хайде, — думамъ на голѣмия пѣдпѣдкъ, — и азъ имамъ три малки внучета, като твоитѣ пѣдпѣдченца. Разрешавамъ ви да си зобнете отъ просото. Якте и поменувайте дѣдо си Златана. . .

Нагълтаха се пѣдпѣдъцитѣ. Голѣмиятъ пѣдпѣдкъ почна да пѣе: „Жау-жау! Жау-жау! Пѣд-пѣдкъ! . . . Жау-жау! Пѣд-пѣдкъ!“ . . .